Súd:	Mestský súd Košice
Spisová značka:	K2-13C/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7223202949
Dátum vydania rozhodnutia:	12. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Marcela Grancová
ECLI:	ECLI:SK:MSKE:2025:7223202949.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice pred sudkyňou Mgr. Marcelou Grancovou v spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom: C. XX, XXX XX D., zast. IVANOVIČ LEGAL s.r.o., so sídlom: Štúrova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 54 434 556 proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom: Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000 eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti zamieta.

III. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy.

IV. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z výšky nároku na náhradu škody.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou pôvodne Okresnému súdu Košice II dňa 26.04.2023 žalobca navrhoval, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 60 000 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 000 eur spôsobenú pri výkone verejnej moci titulom nezákonného rozhodnutia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V žalobe poukázal na to, že dňa 24.01.2013 bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národná kriminálna agentúra, Národná protikorupčná jednotka, Expozitúra východ Košice pod ČVS-PPZ-211/NKA-PK-VY-2012 (ďalej aj „uznesenie o vznesení obvinenia“) začaté trestné stíhanie vo veci pokračovacieho zločinu poškodzovania finančných záujmov európskych spoločenstiev podľa ustanovenia § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona vo viaccinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Žalobcovi bolo obvinenie vznesené na tom skutkovom základe, že ako riaditeľ spoločnosti E. F. namiesto, aby uhradil splatné faktúry subdodávateľským spoločnostiam špecifikovaným v uznesení (Ján Beseda-AQUA Slovakia, ELTUR s.r.o., TERMO PLUS, s.r.o., EUROFIMA, s.r.o., SK Cité s.r.o., Strabag, s.r.o., JF KAMEŇ, s.r.o.) na základe Zmluvy o dielo zo dňa 19.10.2010 uzavretej so spoločnosťou KIMBO, s.r.o. a na podklade vystavených faktúr touto spoločnosťou za dodávky a práce, ktoré však neboli zrealizované v súlade s predloženým súpisom vykonaných prác realizoval bezhotovostný prevod vo výške 309.478,43 eur , pričom následne konateľka uvedenej spoločnosti vykonala hotovostný výber vo výške 307.500 eur a vybrané finančné prostriedky odovzdala

obvinenému – žalobcovi, ktorý ich použil pre vlastnú spotrebu. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť zo dňa 24.01.2013 doplnenú dňa 27.03.2013, ktorá bola ako nedôvodná zamietnutá. Dňa 20.03.2015 Úrad špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky VII/2Gv61/12/1000-134 podal obžalobu na obvinených medzi ktorými bol aj žalobca. Po uplynutí 5 rokov Špecializovaný trestný súd rozsudkom zo dňa 21.03.2018 sp. zn. BB-4T10/2015 rozhodol, že podľa ustanovenia § 285 písm. b) Trestného poriadku sa obžalovaný A. B. oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry pre pokračovací zločin poškodzovania finančných záujmov európskych spoločenstiev, podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť vo viaccinnom súbehu s pokračovacím obzvlášť závažným zločinom podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona oba formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pretože u obžalovaného A. B. skutok nie je trestným činom. Voči predmetnému rozsudku sa odvolal prokurátor dňa 21.03.2018. Dňa 30.10.2019 Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6To7/2018 rozhodol podľa § 319 Trestného poriadku tak, že odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zamietol. Dňa 28.04.2020 podal generálny prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dovolanie. Oslobodzovací rozsudok Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T10/2015 zo dňa 21.03.2018 nadobudol právoplatnosť dňa 15.01.2020. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy titulom nezákonného rozhodnutia, v súlade s ustálenou súdnou praxou totiž štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím (vedením trestného stíhania), ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. V prípade žalobcu je nezákonným rozhodnutím uznesenie o vznesení obvinenia, ktorým bolo začaté trestné stíhanie žalobcu, pričom toto trestné stíhanie bolo skončené vydaním oslobodzujúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T10/2015 zo dňa 21.03.2018. Trestné stíhanie žalobcu trvalo viac ako 5 rokov, t.j. 62 mesiacov. Žalobca si uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 50 000 eur a to konkrétne sumu 806,50 eur za mesiac trvania trestného stíhania. Žalobca poukázal na to, že trestné stíhanie v jeho prípade trvalo viac ako 5 rokov a zanechalo v jeho živote nenapraviteľnú ujmu. Pokiaľ ide o jeho zdravotný stav, trpel počas trestného stíhania permanentnou bolesťou hlavy a mával ťažké sny, pociťoval beznádej zo straty zmyslu života. Aj v súčasnosti žalobca neustále potrebuje uistenie o vlastnej cene, aby nadobúdal dôveru vo vlastný život. Tento jeho pocit umocňuje vedomie, že sa vždy cítil aj cíti nevinný a že mu bolo konaním štátu ukrivdené. Trestné stíhanie zasiahlo žalobcu aj v rámci rodinných väzieb a vzťahu s manželkou. Pred trestným stíhaním bolo manželstvo žalobcu harmonické, trvalo od roku 2005, avšak medzi ním a manželkou vznikali a stupňovali sa pravidelné hádky spojené s výčitkami zo strany manželky, ktorá bola odsudzovaná okolím, bola vnímaná ako žena zločinca a dennodenne intenzívne pranierovaná nielen v práci, na základe čoho bola nútená rovnako ako sám žalobca vyhýbať sa spoločnosti. V dôsledku dlhoročného trvania trestného stíhania sa narušil partnerský vzťah žalobcu, s manželkou sa odcudzil a odlúčil. Žalobca poukázal na to, že jeho manželka pociťovala stavy úzkosti, depresií, výrazne sa jej zhoršil zdravotný stav a žalobca v dôsledku trestného stíhania prišiel o životnú partnerku, čo bude vnímať ako celoživotnú traumu. Rodičia žalobcu boli z trestného stíhania žalobcu šokovaní a sklamaní, zanechalo to značné stopy na ich zdraví. Kvôli žalobcovi a celej jeho rodine sa veľmi trápili a žili v strachu ako sa skončí trestné stíhanie. Sestra a brat žalobcu sa pod tlakom pohoršenia so žalobcom odcudzili, ich vzťahy ochladli, so súrodencami komunikoval žalobca v dôsledku narušených vzťahov len striedmo. Až po doručení oslobodzujúceho rozhodnutia prišla zmena nálad v rámci rodinných vzťahov, ktoré sa veľmi pomaly a postupne zlepšovali, no verejná mienka od najbližšieho okolia zostala nemenná. Žalobca poukázal na to, že pochádza z usporiadanej rodiny a odsudzovanie susedov a okoloidúcich pretrváva dodnes, aj napriek tomu, že bol spod obžaloby oslobodený. Dodnes zažíva situácie kedy na neho známi i bežní okoloidúci pozerajú ako na človeka, ktorý bol trestne stíhaný. Mnohí ľudia z jeho okolia sa mu vyhýbajú a správajú sa odmietavo dodnes. Počas trestného stíhania mal problémy so socializáciou z dôvodu oslabenia vôle žiť, trpí depresiami a má časté negatívne nálady. Žalobca má narušenú dôveru voči ľuďom, keď sa aj niekomu zdôverí s priebehom trestného stíhania, ľudia na neho reagujú neveriacky a nedôverčivo k pravdivosti jeho slov o jeho nevine. Ďalej žalobca poukázal na to, že dlhoročné trestné stíhanie zasiahlo aj jeho podnikateľskú sféru, nakoľko obmedzilo jeho možné podnikateľské aktivity. Pred trestným stíhaním bol žalobca aktívny vo viacerých obchodných spoločnostiach. Počas trestného stíhania bol žalobca nútený nerealizovať podnikateľské aktivity, nakoľko obchodní partneri sa obávali, že budú sami spájaní s trestnou činnosťou. Uvedené malo dopad aj na finančné zázemie žalobcu a jeho rodiny. Počas 5 ročného obdobia (trvania trestného stíhania) žil žalobca v neistote a neustálom strachu z výsledku trestného stíhania. Uviedol, že prípustnosť peňažnej satisfakcie je v jeho prípade opodstatnená, nakoľko osobnostná ujma žalobcu je spojená s osobitne citeľným znížením fyzickej osoby

v spoločenských kruhoch, kde sa pohybuje a kde zmenšenie a vyváženie nemajetkovej ujmy nemožno napraviť inak ako cestou primeraného zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia. Do dnešného dňa sa žalobcovi nikto neospravedlnil a neočistil jeho meno. Žalobca vyjadril presvedčenie, že ani samotné konštatovanie porušenia práva by v jeho prípade nebolo dostatočným zadosťučinením. Žalobca k výške náhrady nemajetkovej ujmy uviedol, že po zohľadnení povahy trestnej veci – obvinenie zo zločinu poškodzovania finančných záujmov európskych spoločenstiev a z obzvlášť závažného zločinu podvodu, dĺžky trestného stíhania – trestné stíhanie trvalo 5 rokov, t.j. 62 mesiacov, preukázaných dopadov trestného stíhania do jeho osobnostnej sféry a okolností, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, považuje požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 000 eur za nielen primeranú, ale aj zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti. Žalobca poukázal na to, že ujma na jeho strane vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia, pričom nebyť takéhoto nezákonného rozhodnutia, k ujme by nedošlo. Žalobca si v konaní uplatnil aj nárok na náhradu skutočnej škody vo výške trov právneho zastúpenia advokátom, JUDr. Júliusa Bučekom za zastupovanie žalobcu v trestnom konaní, a to za obdobie celého trestného stíhania spolu vo výške 60 000 eur. Ďalej žalobca uviedol, že v predmetom v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru na základe čoho koná v mene štátu vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu podal Žalobca žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z titulu uplatneného nároku náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky. Dňa 07.12.2022 bola vyššie uvedená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody postúpená na príslušný orgán oprávnený konať v mene Slovenskej republiky, a to na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá dňa 03.04.2023 (vyrozumenie doručené dňa 26.04.2023) rozhodla tak, že nárok žalobcu neuznáva.

3. Žalobca navrhol vykonať jeho výsluch ako strany sporu, ako aj výsluch jeho sestry C. G. a brata C. B..

4. K žalobe priložil žalobca nasledovné prílohy: Uznesenie Prezídia Policajného zboru, národná kriminálna agentúra, národná protikorupčná jednotka, expozitúra východ ČVS: PPZ-211/NKA-PK-VY-2012 zo dňa 24.01.2013, Doplnenie sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 27.03.2013, Obžaloba Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 61/12/1000 zo dňa 20.03.2015, Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 29.10.2022, List Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 07.12.2022, Rozhodnutie o predbežnom prerokovaní nároku zo dňa 03.04.2023, Príjmový pokladničný doklad č. 0015/2013 zo dňa 04.02.2013, Príjmový pokladničný doklad č. 0018/2013 zo dňa 29.03.2013, Zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 04.02.2013, Dodatok č. 1 – Zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 29.03.2013, výpis z Obchodného registra Okresného súdu Košice I obchodnej spoločnosti A. D., F. (pôvodne H., F.), výpis z Obchodného registra Okresného súdu Košice I obchodnej spoločnosti I., F., výpis z Obchodného registra Okresného súdu Košice I obchodnej spoločnosti H., F., Odôvodnenie odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky voči rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-4T10/2015, Výzva a doručenie doplnenia odôvodnenia odvolania zo dňa 18.04.2018 a Doplnenie odôvodnenia odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB - 4T 10/2015 zo dňa 12.04.2018, Rozsudok Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB - 4T 10/2015 zo dňa 21.03.2018.

5. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené 3 základné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. V prípade nemajetkovej ujmy musí byť navyše zrejmé, že samotné konštatovanie práva je nedostačujúce. Žalovaný poukázal na to, že tvrdenia žalobcu prezentované v žalobe vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy sú iba v rovine subjektívnych ničím nepodložených tvrdení, nakoľko žalobca neuviedol konkrétne skutočnosti, ktoré by objektívne, nie iba na základe subjektívnych tvrdení preukazovali vznik nemajetkovej ujmy. Podľa názoru žalovaného nie je vôbec preukázané, že následky, ktoré žalobca v žalobe uvádzal (bolesť hlavy, depresie, hádky medzi ním a jeho manželkou, narušenie partnerského vzťahu medzi žalobcom a jeho manželkou, ochladenie vzťahu medzi žalobcom a jeho súrodencami a pod.) boli spôsobené práve trestným stíhaním žalobcu a nie inými príčinami. Z predložených výpisov z Obchodného registra

je tiež zrejmé, že žalobca ukončil pôsobenie v predmetných obchodných spoločnostiach ešte pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia jeho osobe zo dňa 24.01.2013, čím je zrejmé, že medzi trestným stíhaním jeho osoby a ukončením jeho podnikateľských aktivít neexistuje príčinná súvislosť. Ďalej z výpisov z Obchodného registra týkajúcich sa spoločností C. F. a J. K. L. vyplýva, že žalobca podnikal aj počas trestného stíhania, ktoré trvalo do 30.10.2019 a naďalej podniká aj v súčasnosti, čím neobstoja jeho tvrdenia o tom, že trestné stíhanie obmedzilo jeho možné podnikateľské aktivity. Tvrdenie žalobcu, že počas trestného stíhania bol nútený nerealizovať podnikateľské aktivity, nakoľko obchodní partneri sa obávali, že budú sami spájaní s trestnou činnosťou je v príkrom rozpore s údajmi vyplývajúcimi z predmetných výpisov z Obchodného registra. Z uvedeného dôvodu neobstoja ani tvrdenia žalobcu o zhoršení jeho finančného zázemia. Žalovaný poukázal na to, že pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vyžaduje významná ujma, ktorou nemôže byť samotné vedenie trestného konania. V záujme fungovania spoločnosti je trestné stíhanie vedené v medziach zákona nevyhnutnou súčasťou výkonu verejných právomocí a od každého jednotlivca je dôvodné vyžadovať, aby sa mu v prípade odôvodnenej potreby podrobil. I keď je miera vnímania negatívneho dopadu trestného stíhania vecou vysoko individuálnou, tieto subjektívne rozdiely nezakladajú výnimočnosť odôvodňujúcu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Trestné stíhanie začaté a vedené v súlade so zákonom, a to i keď nevedie k odsúdeniu je povinný strpieť každý. Nemožno preto, podľa názoru žalovaného v prípade, že neskončí odsúdením priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch len pre rozdiel v subjektívnom prežívaní trestného stíhania. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno k okolnostiam, ktoré zakladajú výnimočnosť jeho konkrétnej situácie až do takej miery, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Žalovaný poukázal aj na znenie § 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov, ktorý limituje výšku nemajetkovej ujmy pri obetiach násilných trestných činov tak, že nesmie prekročiť 25 násobok, resp. 50 násobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. V tomto ohľade bol skutok, pre ktorý bolo vedené trestné stíhanie spáchaný v roku 2011, kedy bola mesačná minimálna mzda vo výške 317 eur. Pri zohľadnení vyššie uvedeného výpočtu nesmie nemajetková ujma prevýšiť sumu 7 925 eur, resp. sumu 15 850 eur. Z uvedeného dôvodu by priznaním žalobcom požadovanej výšky nemajetkovej ujmy bola porušená vyššie uvedená zákonná limitácia nemajetkovej ujmy. Žalovaný ďalej poukázal na to, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keby výška priznanej náhrady presahovala možné vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu, napr. obeti trestných činov sexuálneho charakteru, poukazujúc pri tom na § 12 ods. 3 zákona 274/2017 Z.z., podľa ktorého pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násilia alebo trestnom čine sexuálneho zneužívania má obeť násilného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške 10 násobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej za obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Vychádzajúc zo sumy mesačnej minimálnej mzdy na rok 2011 by tak išlo o nárok vo výške 3 170 eur. Po zohľadnení uvedeného by podľa názoru žalovaného výška náhrady nemajetkovej ujmy v danom prípade nemala prekročiť sumu 3 170 eur. Pokiaľ ide o náhradu skutočnej škody žalovaný poukázal na to, že na výzvu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky žalobcovi, aby predložil hodnoverné doklady o tom, že došlo v skutočnosti k úhrade tvrdenej sumy (s odkazom na zákon č. 349/2012 Z.z. o obmedzení platieb v hotovosti, ktorý zakázal vykonávať platby v hotovosti prevyšujúce 15 000 eur) žalobca reagoval listom zo dňa 28.03.2023, v ktorom poukázal na ustanovenie § 8 písm. i) zákona č. 349/2012 Z.z., podľa ktorého sa tento zákaz nevzťahuje na platby v hotovosti odovzdané v súvislosti s úschovou peňazí, pričom uviedol, že tieto pokladničné príjmové doklady boli iba potvrdením o prijatí finančnej hotovosti do úschovy advokáta. V danom prípade tak nedošlo k vzniku skutočnej škody na strane žalobcu – v jeho majetkovej sfére v súvislosti s úhradou trov trestného konania. Pokladničné doklady, ktoré žalobca predložil totižto preukazujú iba to, že došlo k prevzatiu predmetných finančných prostriedkov do úschovy JUDr. Júliusom Bučekom a teda majiteľom týchto finančných prostriedkov je stále žalobca. Žalobca nepredložil žiadne ďalšie dôkazy o tom, že tieto finančné prostriedky uložené v úschove boli prevedené na účet obhajcu žalobcu v súvislosti s úhradou trov konania žalobcom. Za takéhoto stavu nie je možné konštatovať, že došlo k vzniku skutočnej škody na strane žalobcu. Tento nárok je tak zjavne neopodstatnený a nemožno ho priznať. Žalovaný navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko neuznal nárok v celom rozsahu.

6. Žalovaný k podanému vyjadreniu predložil nasledovné listinné dôkazy: výpis z Obchodného registra Mestského súdu Bratislava III obchodnej spoločnosti C. F., výpis z Obchodného registra Mestského súdu Bratislava III obchodnej spoločnosti J. K. L., list žalobcu zo dňa 28.03.2023.

7. Žalobca vo svojom následnom písomnom vyjadrení zo dňa 24.08.2023 uviedol, že pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalobca nepreukázal následky trestného stíhania je potrebné uviesť, že judikatúra postúpila v záujme ochrany poškodených osôb ďalej a striktne sa už nepridržiava zásady bezpečného preukázania súvislosti medzi konaním škodcu a vzniknutým následkom, ale skôr so zreteľom na povahu činnosti, v dôsledku ktorej vznikla škoda vychádza z miery pravdepodobnosti vzniku škody práve pri takejto činnosti a z možnosti poškodeného ako žalobcu uniesť dôkazné bremeno, že škoda vznikla v príčinnej súvislosti s touto činnosťou. Bez vznesenia obvinenia a na jeho základe vedeného trestného stíhania by žalobcovi nebola vznikla nemajetková ujma, keď práve tieto boli objektívne spôsobilé privodiť ujmu v jeho rodinnom, sociálnom a profesijnom živote. Trvaním trestného stíhania viac ako 5 rokov (v rozsahu 62 mesiacov) bolo nepochybne zasiahnuté do ústavných práv žalobcu, nakoľko trestné konanie, ktoré sa voči nemu viedlo bolo nedôvodné a zasiahlo do jeho osobnosti. Navyše trestné stíhanie, ktoré bolo začaté už v roku 2013 bolo definitívne ukončené až rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý odmietol dovolanie špeciálneho prokurátora. Žalobca súhlasil s tvrdením žalovaného, že jednotlivec je povinný v určenom rozsahu znášať obmedzenia plynúce z vyšetrovania podozrení zo spáchania trestnej činnosti, avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal sa mu dostane odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený. Vyjadrenie žalovaného, že „trestné stíhanie začaté a vedené v súlade so zákonom a to i keď nevedie k odsúdeniu je povinný strpieť každý“ je argumentom ad absurdum a to, že ho vyslovil práve ústredný orgán štátnej správy je neakceptovateľné. Žalobca ďalej poukázal na to, že zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dať do vzťahu mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi vznikla a aspoň týmto spôsobom prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu, hoci ani priznaná výška nemajetkovej ujmy žalobcovi nikdy nevyváži ujmu, ktorá mu bola spôsobená počas 5 ročného trvania trestného stíhania, ale aj za obdobie rezonovania tejto ujmy niekoľko rokov po zastavení trestného stíhania. Trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca, vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na osobný život a životný osud. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Po zohľadnení povahy trestnej veci (obvinenie zo zločinu poškodzovania finančných záujmov európskych spoločenstiev), dĺžky trestného stíhania (trestné stíhanie trvalo viac ako 5 rokov, t.j. 62 mesiacov), dopadov trestného stíhania do osobnostnej sféry žalobcu (s poukazom na značne aktívny súkromný ako aj pracovný život žalobcu pred trestným stíhaním) a okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo je odôvodnené považovať požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50 000 eur, nielen za primeranú, ale aj za zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti, nakoľko žalobcovi sa úplne od základu zmenil život. Žalobca nesúhlasí so závermi žalovaného o limite výšky náhrady nemajetkovej ujmy, v danom prípade o limite výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá by nemala prekročiť sumu 3 170 eur, nakoľko obmedzenie legislatívnym určením hornej hranice náhrady nemajetkovej ujmy nie je v demokratickom právnom štáte akceptovateľné. Žalobca poukázal na to, že pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z., ktorý ustanovuje maximálnu výšku odškodného (rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy v peniazoch, pre ktorú zákon neurčoval minimálnu, ani maximálnu výšku, zostávalo na úvahe súdu po prijatí tohto zákona nedošlo k zrušeniu práva úvahy súdov, avšak došlo k určeniu maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím tak, aby nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obete trestných činov. Táto zmena nie je výhodná pre obete protiprávneho správania, ale zvýhodňuje tých, ktorí sa správajú protiprávne a musia prevziať za toto správanie zodpovednosť, ak protiprávnym správaním spôsobia škodu. Žalobca upozornil na rozdielny účel zodpovednosti za násilie spáchané na obetiach trestných činov a zodpovednosti za nezákonné rozhodnutia orgánov verejnej moci. Účelom odškodnenia obetí trestných činov je prejaviť obetiam solidaritu v spoločnosti a súcit s tým, že došlo k trestnému útoku proti ich zdraviu, či hodnotám súkromnej povahy. Obeť nie je poškodená štátom, či osobou konajúcou v mene štátu, ale súkromnou osobou, páchateľom trestného činu. Nemožno tak nájsť spoločný menovateľ s odškodňovaním obetí trestných činov, ktoré nie sú poškodené štátom. Obete nezákonných rozhodnutí alebo nesprávneho úradného postupu sú zväčša obeťami štátneho orgánu. Je ad absurdum, ak Ústava Slovenskej republiky zaručuje právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy, no zákon týchto práv poškodeného zbaví. Pohybovanie právnou úpravou tak, aby zmena zákona vytvorila príležitosť orgánu verejnej moci vyhnúť sa zodpovednosti s náhradou škody v nepríjemnej výške je výhodné pre ochranu štátneho rozpočtu, no je celkom nezlučiteľné s účelom náhrady škody spôsobenej

pri uplatňovaní verejnej moci v prevenčnej časti jej pôsobenia, ktorá slúži na usmerňovanie orgánov verejnej moci k činnosti zlučiteľnej s modelom materiálneho právneho štátu. K náhrade skutočnej škody, ktorá bola spochybnená zo strany žalovaného, žalobca uviedol, že uplatnená škoda predstavuje zmluvne dohodnutú odmenu, ktorú žalobca zaplatil svojmu obhajcovi za obhajobu v trestnom konaní, ktoré proti nemu bolo vedené. Žalovaný argumentuje, že podľa ustanovenia § 18 ods. 3 zákona o zodpovednosti štátu je možné ako náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom priznať len odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta, teda nie za zmluvnú odmenu. V prípade, že nie je rozhodujúce aký spôsob odmeny bol dohodnutý medzi právnym zástupcom a žalobcom ako poškodeným a teda ani to akú čiastku poškodený v tejto súvislosti skutočne vynaložil, napriek uvedenému má žalobca za to, že mu prináleží nárok na náhradu skutočnej škody vo výške trov právneho zastúpenia minimálne do výšky tarifnej odmeny presne tak, ako bola vyčíslená v položkovitom zozname právnych úkonov v súlade s vyhláškou MS SR o odmenách advokátov v znení neskorších predpisov.

8. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 26.09.2023 zotrval na svojich vyjadreniach zo dňa 02.08.2023, podľa ktorých z výpisov z Obchodného registra týkajúcich sa spoločností C. F. a J. K. L. vyplýva, že žalobca podnikal aj počas jeho trestného stíhania, ktoré trvalo do 30.10.2019 a naďalej podniká aj v súčasnosti, čím neobstoja jeho tvrdenia o tom, že trestné stíhanie obmedzilo jeho možné podnikateľské aktivity. Tieto tvrdenia sú jednoznačne v rozpore s údajmi vyplývajúcimi z predmetných výpisov z Obchodného registra predložených žalovaným. Z prehľadu o firme J. K. L., v ktorej má žalobca postavenie predsedu družstva vyplýva, že predmetné družstvo dosiahlo aj za roky, počas ktorých bol žalobca trestne stíhaný vysoké tržby. Najlepším dôkazom toho, že tvrdenia žalobcu o narušení jeho dobrého mena, povesti a cti v spoločnosti v dôsledku predmetného trestného stíhania neobstoja, je údaj o tržbách vo výške 3,77 mil. eur za rok 2020. Trestné stíhanie žalobcu, ktoré podľa jeho slov zmarilo žalobcovi podnikateľské aktivity a narušilo jeho dobré meno, povesť a česť v spoločnosti skončilo dňa 30.10.2019. Nasledujúci rok firma, v ktorej žalobca zastáva funkciu predsedu družstva dosiahla tržby vo výške 3,77 mil. eur. V tejto súvislosti žalovaný konštatuje, že neexistuje jasnejší dôkaz o tom, že trestné stíhanie nemalo na podnikateľské aktivity žalobcu a jeho finančné zázemie absolútne žiaden negatívny dopad. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal aj na článok z webovej adresy: M., v ktorom sa okrem iného uvádza, že: „Zaujímavý príbeh má najmä jedna zo spoločnosti J. K. L.. Z jej hospodárenia vyplýva, že hoci do nej natiekli milióny eur zo štátnych peňazí, vzala si aj podozrivé pôžičky a podnikanie sa stalo predmetom sporov či exekúcie. Stavebnú firmu si nadácia všimla už v roku 2021. Na hmotných rezervách uspela až trikrát v zdravotníckom biznise pritom spoločnosť dovtedy vôbec nepodnikala. Napriek tomu sa vtedy dostala medzi šestku najúspešnejších čo sa týka zdravotníckych zákaziek pre hmotné rezervy.“ V inom článku na webovej adrese – M. sa zasa mimo iné uvádza: „J. K. L. je zase stavebná spoločnosť, ktorá sa na verejnom obstarávaní zúčastnila celkom 25 krát, pričom v 24 prípadoch išlo o stavebné práce, a len raz o zdravotnícke dodávky. So zmluvou za 3 milióny eur sa stali jedným z najväčších dodávateľov SŠHR počas pandémie.“ K tvrdeniu žalobcu o tom, že obmedzenie legislatívnym určením hornej hranice náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je v demokratickom právnom štáte akceptovateľné, ako aj k jeho postoju, že sa nevie stotožniť s limitovaním výšky nemajetkovej ujmy výškou náhrad, ktoré sa priznávajú obetiam trestných činov podľa zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodenými násilnými trestnými činmi v znení účinnom od 01.01.2013 žalovaná uvádza, že odhliadnuc od skutočnosti, že žalobcom spomínaný zákona nie je súčasťou platnej právnej úpravy, (keďže bol zrušený zákonom č. 274/2017 Z.z.) samotný fakt, že sa žalobca nevie stotožniť s limitáciou výšky náhrady nemajetkovej ujmy, nemôže byť dôvodom na nerešpektovanie platnej právnej úpravy a ustálenej súdnej judikatúry v oblasti rozhodovania o náhrade škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Žalovaný poukázal na to, že žalobca nebol trestne stíhaný väzobne, neboli voči jeho osobe vykonané invazívne úkony a žalovanému nie je známe, že by predmetná trestná vec žalobcu bola medializovaná. Žalobca si v tejto súvislosti nesprávne zamieňa odňatie, resp. zbavenie práva s jeho obmedzením pokiaľ tvrdí, že Ústava Slovenskej republiky zaručuje právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej správy, no zákon týchto práv poškodeného zbavuje.

9. Žalovaný k podanému vyjadreniu predložil nasledovné listinné dôkazy: Prehľad o firme J. K. L., článok zo dňa 25.01.2023, článok zo dňa 19.08.2021.

10. Žalobca v priebehu konania netrval na výsluchu svojho brata C. B., ktorého účasť sa mu nepodarilo zabezpečiť, ale navrhol výsluch svedkyne H. B., ktorá je jeho manželkou a výsluch JUDr. Júliusa Bučeka, advokáta.

11. V priebehu konania žalobca doručil nasledovné listinné dôkazy: Výkaz úkonov advokáta JUDr. Júliusa Bučeka v konaní ČVS:PPZ-211-NKA-PK-VY-2012, fotokópiu čestného vyhlásenie C. G. zo dňa 24.05.2024, ktoré bolo doručené svedkyňou aj v origináli ako príloha jej písomnej svedeckej výpovede.

12. V priebehu konania bol doručený listinný dôkaz označený ako čestné prehlásenie podpísané dňa 12.02.2025 JUDr. Júliusom Bučekom.

13. Súd vo veci vykonal pojednávania, na ktorých vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, výsluchom svedkov – H. B. a v písomnej podobe C. G., a to a vykonal dokazovanie aj listinným dôkazmi obsiahnutými v súdnom spise a zistil tento skutkový a právny stav:

14. Z uznesenia Prezídia Policajného zboru, Národná kriminálna agentúra, Národná protikorupčná jednotka, Expozitúra východ ČVS: PPZ-211/NKA-PK-VY-2012 z 24.01.2013 vyplýva, že žalobca bol stíhaný ako obvinený za pokračovací zločin poškodzovania finančných záujmov európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona vo viaccinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Z doplnenia sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 27.03.2013 vyplýva, že žalobca týmto doplnil sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia a v rámci nej namietol uznesenie ako nezákonné, neopodstatnené, nedôvodné s tým, že sa necíti byť vinný zo spáchania uvedených trestných činov a zároveň popiera spáchanie skutkov uvedených vo výrokovej časti napadnutého uznesenia.

15. Z obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2Gv61/12/1000 zo dňa 20.03.2015 vyplýva, že na žalobcu bola podaná obžaloba ako na obvineného za zločin a obzvlášť závažný zločin vo viaccinnom súbehu vo forme spolupáchateľstva s pokračovacím charakterom.

16. Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 29.10.2022 vyplýva, že žalobca túto žiadosť adresoval Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a voči štátu si uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy titulom nezákonného rozhodnutia, tzn. uznesenia o vznesení obvinenia, pričom náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil vo výške 50 000 eur a náhradu skutočnej škody si uplatnil vo výške trov právneho zastúpenia advokáta JUDr. Júliusa Bučeka za obdobie celého trestného stíhania spolu vo výške 60 000 eur. Dôvody, pre ktoré si tieto nároky uplatnil sú totožné ako v žalobe.

17. Z listu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 07.12.2022 vyplýva, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nie je orgánom príslušným v mene štátu predbežne prerokovať žiadosť žiadateľa o náhradu škody, vzhľadom na čo predmetnú žiadosť postúpilo za účelom jej vybavenia Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky ako orgánu príslušnému konať v mene Slovenskej republiky v súlade s § 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 514/2003.

18. Z listu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 03.04.2023 vyplýva, že na základe podanej žiadosti Generálna prokuratúra Slovenskej republiky preskúmala súvisiaci spisový materiál a oznámila žalobcovi, že jeho nárok nebude ani čiastočne uznaný a uspokojený. Konštatovala, že za nesporné možno považovať tvrdenie žalobcu o existencii nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, ktoré možno v súlade s ustálenou súdnou judikatúrou považovať za nezákonné, pretože sa v trestnom konaní preukázalo, že trestný čin, ktorý sa žalobcovi kládol za vinu nespáchal a bol právoplatne oslobodený. Pokiaľ ide o skutočnú škodu vyčíslenú sumou 60 000 eur, vo vzťahu ku ktorej predložil žalobca ako dôkaz o jej úhrade 2 príjmové doklady zo dňa 04.02.2013 na sumu 5 000 eur a z 29.03.2013 na sumu 50 000 eur vyzvala Generálna prokuratúra žalobcu, aby predložil hodnoverné doklady o tom, že došlo v skutočnosti k úhrade tejto sumy s odkazom na zákon č. 394/2012 Z.z. o obmedzení platieb v hotovosti, ktorý zakázal vykonávať platby v hotovosti prevyšujúce 15 000 eur, ak ide o platby medzi fyzickými osobami - nepodnikateľmi, na ktorú výzvu žalobca reagoval listom z 28.03.2023, v ktorom uviedol, že tento zákaz sa nevzťahuje na platby v hotovosti odovzdané

v súvislosti s úschovou peňazí a teda, že tieto pokladničné príjmové doklady boli iba potvrdením o prijatí finančnej hotovosti do úschovy advokáta. Na základe uvedeného Generálna prokuratúra skonštatovala, že takto zistený skutkový stav nepreukazuje, že došlo ku vzniku škody na strane žalobcu, nakoľko na základe tvrdenia žalobcu pokladničné doklady iba preukazujú, že došlo k ich prevzatiu do úschovy JUDr. Júliusom Bučekom, a teda majiteľom týchto finančných prostriedkov je aj naďalej žalobca, ktorý nepredložil žiadne ďalšie dôkazy o tom, že tieto finančné prostriedky uložené v úschove boli prevedené na účet obhajcu v súvislosti s úhradou trov konania. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme Generálna prokuratúra Slovenskej republiky poukázala na limit rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a zákona č. 274/2017 Z.z. a skonštatovala, že nároku nie je možné vyhovieť, nakoľko posúdenie výšky nemajetkovej škody je v tomto štádiu predčasné, pretože je závislé od úvahy súdu.

19. Z príjmového pokladničného dokladu č. 0015/2013 vyplýva, že bol vystavený JUDr. Júliusom Bučekom, od žalobcu bola prijatá suma 5 000 eur a ako účel je uvedená odmena na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 04.02.2013.

20. Z príjmového pokladničného dokladu č. 0018/2013 zo dňa 29.03.2013, ktorý bol vystavený JUDr. Júliusom Bučekom vyplýva, prijal od žalobcu sumu 55 000 eur a ako účel je uvedená odmena na základe zmluvy o PPS zo dňa 04.02.2013 a dodatku č. 1 zo dňa 29.03.2013.

21. Zo zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 04.02.2013 vyplýva, že bola uzavretá medzi žalobcom a advokátom JUDr. Júliusom Bučekom a predmetom je poskytovanie právnych služieb žalobcovi zo strany advokáta za finančnú náhradu dohodnutá v článku V. zmluvy. Z článku V. odmena a náhrady vyplýva, že za poskytovanie právnych služieb v rozsahu podľa článku I. sa žalobca zaväzuje zaplatiť advokátovi odmenu nasledujúcim spôsobom: a) odmenu vo výške 5 000 eur za prevzatie právneho zastupovania v trestnej veci vedenej pod ČVS:PPZ-211-NKA-PK-VY-2012, a to na základe tejto zmluvy. Predmetná odmena za prevzatie právneho zastupovania ja splatná v deň podpisu zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Spôsob vyplatenia odmeny je medzi zmluvnými stranami dohodnutý nasledovným spôsobom: Paušálna odmena za poskytovanie právnych služieb v rozsahu článku I. bude uhradená v hotovosti v deň podpisu tejto zmluvy. O úhrade vydá advokát príjmový pokladničný doklad.

22. Z Dodatku č. 1 Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 29.03.2013 vyplýva, že bola uzavretá medzi žalobcom a advokátom JUDr. Júliusom Bučekom, pričom týmto dodatkom došlo k nahradeniu pôvodného článku V. o odmenách a náhradách za zastupovanie žalobcu a bolo dohodnuté nové znenie tohto článku, podľa ktorého poskytovanie právnych služieb žalobcovi zo strany advokáta. Z článku V. odmena a náhrady vyplýva, že za poskytovanie právnych služieb v rozsahu podľa článku I. sa žalobca zaväzuje zaplatiť advokátovi odmenu nasledujúcim spôsobom: a) Odmenu vo výške 5 000 eur za prevzatie právneho zastupovania v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-211-NKA-PK-VY-2012, a to na základe tejto zmluvy. Predmetná odmena za prevzatie právneho zastupovania ja splatná v deň podpisu zmluvy o poskytovaní právnych služieb, b) Odmenu vo výške 55 000 eur za právne zastupovanie v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-211-NKA-PK-VY-2012 na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 04.02.2013. Predmetná odmena za prevzatie právneho zastupovania je splatná v deň podpisu Dodatku č. 1 k Zmluve o poskytovaní právnych služieb zo dňa 04.02.2013, ktorá je nevratná. Advokát má povinnosť po skončení zastupovania zaslať klientovi vyúčtovanie právnych služieb, pričom klient nemá nárok na vrátenie uhradenej zálohy, v prípade ak je vyúčtovanie v nižšej výške ako je poskytnutá odmena. V prípade, ak advokát zrealizuje úkony vo vyššej výške než bola zaplatená odmena v zmysle tohto dodatku sa zmluvné strany môžu dohodnúť na zvýšení odmeny písomným dodatkom. Spôsob vyplatenia odmeny je medzi zmluvnými stranami dohodnutý nasledovným spôsobom: Paušálna odmena za poskytovanie právnych služieb v rozsahu článku I. bude uhradená v hotovosti v deň podpisu tejto zmluvy. O úhrade vydá advokát príjmový pokladničný doklad.

23. Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Košice I obchodnej spoločnosti A. D. F. vyplýva, že pôvodný názov je H. F. (rovnako predložený výpis z OR SR k pôvodnému názvu obchodnej spoločnosti) a žalobca bol spoločníkom uvedenej spoločnosti od 19.01.2010 do 10.10.2012 a konateľom v spoločnosti od 02.12.2006 do 28.08.2012.

24. Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Košice I obchodnej spoločnosti I. F. vyplýva, že žalobca bol spoločníkom v uvedenej spoločnosti od 21.05.2009 do 24.03.2010 a konateľom od 26.03.2009 do 14.03.2010.

25. Z odôvodnenia odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 28.03.2019 vyplýva, že bolo podané odvolanie voči rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 21.03.2018 sp. zn. BB-4T 10/2015 ústne do zápisnice v neprospech obžalovaného žalobcu, ktorý bol uvedeným vyhláseným rozsudkom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora z 20.03.2015.

26. Z listu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 18.04.2018 vyplýva, že doručuje advokátovi JUDr. Júliusovi Bučekovi rovnopis doplnenia odôvodnenia odvolania a upozorňuje ho na to, že sa k odvolaniu môže vyjadriť.

27. Z doplnenia odôvodnenia odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 12.04.2018 vyplýva, že po doručení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku dňa 29.03.2018 dopĺňa podané odvolanie podané v neprospech žalobcu.

28. Z rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-4T 10/2015 zo dňa 21.03.2018 vyplýva, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 20.03.2015, lebo u žalobcu skutok nie je trestným činom.

29. Z výpisu z Obchodného registra Mestského súdu Bratislava III obchodnej spoločnosti C. F. vyplýva, že žalobca je konateľom tejto obchodnej spoločnosti od 23.10.2018.

30. Z výpisu z Obchodného registra Mestského súdu Bratislava III obchodnej spoločnosti J. K. L. vyplýva, že predsedom je žalobca od 01.10.2018.

31. Z listu žalobcu zastúpeného právnym zástupcom zo dňa 28.03.2023, ktorý bol adresovaný Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky vyplýva, že ide o odpoveď na výzvu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 08.03.2023, pričom sa v nej uvádza, že tak ako vyplýva z predložených dôkazov – úhradu zmluvnej odmeny advokátovi JUDr. Júliusovi Bučekovi v sume 60 000 eur preukazuje poškodený dvoma príjmovými dokladmi zo dňa 04.02.2013 (5 000 eur) a zo dňa 29.03.2013 (50 000 eur), ktoré boli potvrdením o prijatí platby do úschovy advokáta, ktorý z predmetnej úschovy mohol čerpať finančné prostriedky po riadnom vyúčtovaní poskytnutých služieb a písomne odsúhlasených zo strany poškodeného. Žalobca v nej poukazuje na ustanovenie § 8 písm. i) zákona č. 394/2012 Z.z. o obmedzení platieb v hotovosti, podľa ktorého sa zákaz podľa § 4 nevzťahuje na platby v hotovosti odovzdané alebo prijaté v súvislosti so súdnym konaním v súvislosti s úschovou peňazí pri exekúcii alebo výkone rozhodnutia. Vzhľadom k tomu, že predmetné prostriedky boli poskytnuté advokátovi vykonávajúcemu obhajobu v súlade s uvedeným ustanovením nevzťahuje sa na uvedené žiadna sankcia.

32. Z prehľadu o firme J. K. L. z internetovej stránky M. vyplýva, že tržby obchodnej spoločnosti za rok 2020 boli vo výške 3,77 mil. Eur a zisk v roku 2018 bol vo výške 35.359 eur, v roku 2019 vo výške 11.914 eur a v roku 2020 23.025 eur.

33. Z článku zo dňa 25.01.2023 z internetového portálu E. N. vyplýva, že ide o článok, ktorý sa týka miliónových tržieb za dodanie zdravotníckych pomôcok počas pandémie Covidu s tým, že vo vzťahu k obchodnej spoločnosti J. K. L., v ktorej bol žalobca predsedom sa uvádza: „Zaujímavý má príbeh najmä jedna zo spoločností J. K. L.. Z jej hospodárenia vyplýva, že hoci do nej natiekli milióny eur zo štátnych peňazí vzala si aj podozrivé pôžičky a podnikanie sa stalo predmetom sporov či exekúcie. Stavebnú firmu si nadácia všimla už v roku 2021. Na hmotných rezervách uspela až trikrát. V zdravotníckom biznise pritom spoločnosť dovtedy vôbec nepodnikala, napriek tomu sa vtedy dostala medzi šestku najúspešnejších, čo sa týka zdravotníckych zákaziek pre hmotné rezervy.

34. Z článku na internetovom portáli F. zo dňa 19.08.2021 vyplýva, že Nadácia zastavme korupciu analyzovala v spolupráci s portálom O. dáta z verejných obstarávaní Správy štátnych hmotných rezerv za rok 2020 a 2021, kedy krajina čelila ochoreniu Covid-19. Vo vzťahu k obchodnej spoločnosti J. K. L. sa v článku uvádza, že ide o stavebnú spoločnosť, ktorá sa na verejnom obstarávaní zúčastnila celkom 25 krát, pričom v 24 prípadoch išlo o stavebné práce a len raz o zdravotnícke dodávky, so zmluvou za 3 milióny eur sa stali jedným z najväčších dodávateľov Správy štátnych hmotných rezerv počas pandémie.

35. Z výkazu úkonov advokáta JUDr. Júliusa Bučeka v konaní ČVS: PPZ-211-NKA-PK-VY-2012 vyplýva, že ide o rozpis jednotlivých úkonov právnej služby v uvedenom trestnom konaní s tým, že ku každému úkonu je uvedený dátum konania úkonu, resp. poskytnutia právnej služby, miesto konania úkonu poskytnutia právnej služby, trvanie úkonu v hodinách, ďalej odmena za úkon jednotková (eur/h) s tým, že hodina je účtovaná v rozsahu od 130,16 eur za hodinu až do 177 eur za hodinu, ďalej je uvedená ku každému úkonu odmena za úkon spolu (eur), ďalej cieľ cesty (tam a späť), precestovaná vzdialenosť (tam a späť spolu v km), náhrada za použitie motorového vozidla + náhrada za PHM (v eur), dĺžka cesty (každá začatá polhodina), náhrada straty času (v eur), spolu za právne služby 29 365,34 eur, spolu náhrada za použitie motorového vozidla a náhrada za PHM vo výške 12 885,65 eur, spolu náhrada straty času vo výške 10 328,30 eur, spolu 52 579,29 eur.

36. Žalobca v rámci svojho výsluchu uviedol, že v roku 2013 mu bolo vznesené obvinenie, došlo aj k podaniu obžaloby, najprv bol odsúdený na 5 rokov, následne podal odvolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý sa stotožnil s týmto odvolaním vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu a žalobca bol následne Špecializovaným trestným súdom oslobodený spod obžaloby. Tento oslobodzujúci rozsudok bol potvrdený Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Počas celého trestného stíhania žalobca veril, že sa to nejako vysvetlí, ale žil v neistote, nakoľko prvýkrát ho súd dokonca odsúdil, aj keď neprávoplatne. Poukázal na to, že keď človeku hrozí 15 rokov, nie je ranné prebúdzanie príjemné. Zažíval psychickú nepohodu. Trestné stíhanie v ňom vzbudzovalo pocity, že môže robiť čo chce, ale prokurátor a vyšetrovateľ majú svoj jasný cieľ. Len vďaka svojej povahe a odhodlaniu bojovať neskončil na psychiatrii. Nechápal z čoho pramení snaha prokurátora zničiť ho, keď všetko bolo v rozsudkoch jasne vysvetlené a na tie isté skutočnosti poukázal aj Najvyšší súd, keď rozhodoval o dovolaní prokurátora. Trestné stíhanie bolo začaté v súvislosti s realizáciou stavby v obci P., keď spolupracovali s firmou F., všetko bolo zrealizované v zmysle projektu a v zmysle zmluvy, ale trestné stíhanie sa dostalo do povedomia všetkých dodávateľov, ktorých bolo asi 15-16 a napriek tomu, že mali v pláne realizovať aj ďalšie projekty bolo žalobcovi povedané, že je tu reputačné riziko. Písomne mu v tejto súvislosti nikto nič nedal, avšak trestné stíhanie ho poškodilo ako osobu vo vzťahu ku všetkým aktivitám, ktoré mali byť financované z európskych peňazí. Žalobca ďalej uviedol, že mali stavať halu, rekonštruovať halu, avšak z týchto všetkých aktivít v rámci lokality kde pôsobil, tzn. východné Slovensko bol žalobca vylúčený. Z tohto dôvodu sa presťahoval do Bratislavy, kde začal naberať uplatnenie v riadiacich, ale aj pracovných funkciách. Podnikať začal po oslobodzujúcom rozsudku, keď si myslel, že to už všetko skončilo. Pokiaľ ide o obraty na subjektoch, na ktoré poukázal žalovaný, tak žalobca nevie, či sa má ospravedlniť za to, že bol šikovný a snažil sa preraziť aj v inom segmente. Pokiaľ ide o súkromie, žalobca uviedol, že spočiatku mu v rámci rodiny verili, ale postupne to bolo čoraz ťažšie aj kvôli invazívnym úkonom vyšetrovateľa, napr. domová prehliadka o 5:00 hod. ráno, kedy bola doma len sama manželka, ktorá vôbec netušila o čo ide. Policajti stáli pred jeho domom, všetko videli susedia, pričom po oslobodzujúcom rozsudku im nikto nepríde povedať, že je nevinný. Jeden zo zasahujúcich policajtov bol strýko susedy, ktorá bývala o dve poschodia vyššie, takže potom pre všetkých bol žalobca podvodník s eurofondmi, ku ktorému prišli robiť domovú prehliadku, a to sa susedom vysvetliť nedá. Po čase človek prestane mať aj chuť čokoľvek vysvetľovať, pretože aj tak si každý myslí čo chce, a preto žalobca obmedzil a nevyhľadával kontakt s ľuďmi, o ktorých sa domnieval, že im je jeho spoločnosť nepríjemná, pretože veria tomu, čo sa deje. Manželka, s ktorou sú manželia 20 rokov to ťažko znášala, bola vystavená slovným útokom, osočovaniu. Zhoršilo sa to v čase kedy bol vynesený neprávoplatný odsudzujúci rozsudok, manželka ostala v Košiciach a žalobca sa presťahoval do Bratislavy. Keď sa jeho život pracovne ustálil mimo prostredia, kde sa udiali tieto veci a po oslobodzujúcom rozsudku sa manželka presťahovala za žalobcom do Bratislavy. Jeho manželke bolo nepríjemné aj naďalej stretávať ľudí, ktorí si podľa názoru žalobcu naďalej mysleli to, čo na začiatku a to si myslia aj dodnes. Za ďalší zásah do jeho súkromného života považuje domovú prehliadku u jeho svokrovcov, kedy o 5:00 hod. ráno prišlo 10 policajtov prehľadávať ich dom. Ich vzťahy sa týmto nabúrali, nakoľko svokrovci si primárne hájili svoju dcéru a zároveň žijú v malej dedine, kde takáto prehliadka je veľká hanba a nikto sa im nikdy za to neospravedlnil. Trestné stíhanie žalobcu malo dopad aj na jeho rodičov, u ktorých síce nebola domová prehliadka, ale jeho rodičia žili v malej dedine, kde sa všetci poznajú, kde sa aj žalobca narodil a mal tam trvalý pobyt, pričom na obecný úrad prišlo 8 až 10 dožiadaní zo Špecializovaného trestného súdu, kde bolo napísané, že žalobca je stíhaný pre závažný zločin poškodzovania záujmov Európskej únie, čo bola senzácia. Rodičia pritom nikdy nič neurobili, nikdy nerobili vo firme, ale len preto, že si vyšetrovateľ neurobil svoju robotu a prokurátor bol výnimočne aktívny, tak tým spôsobili to, že tým trpelo celé jeho okolie. Žalobca poukázal na to, že to trestné stíhanie prežil, ale nie preto, že by sa jeho alebo

jeho blízkych nedotýkalo, ale preto, že sa nevzdáva. Žalobca ďalej vypovedal, že bol už niekedy trestne stíhaný, pričom bol právoplatne oslobodený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, pričom v tejto veci si nárok na odškodnenie neuplatňuje. Ďalej bol stíhaný v konaní, ktoré bolo 14 rokov pred stíhaním, ktoré sa prejednáva v tomto konaní. Uvedené konanie je právoplatne skončené a bol odsúdený na podmienečný trest, ktorý je už zahladený. Zároveň je ešte stíhaný ako obvinený v trestnom konaní, ktoré je vedené na Okresnom súde Humenné za skutok spáchaný z roku 2009. V tejto veci má už 3 rozhodnutia Generálnej prokuratúry, kde bolo konštatované, že bol porušený zákon v jeho neprospech a zároveň uvádza, že v tomto konaní si uplatňuje výlučne nároky, ktoré súvisia s nezákonným rozhodnutím, ktoré označil v žalobe. V rámci svojho výsluchu označil žalobca spoločnosti F., Q. K., R. N., C. F. ako spoločnosti, ktoré s ním mali odmietnuť, resp. ukončiť spoluprácu, bolo ich však viac, na ďalšie si nespomenul. Pokiaľ ide o súčasný vzťah s manželkou uviedol, že nakoľko sú spolu už viac ako 20 rokov je určite lepší a kvalitnejší ako v dobe, keď prebiehalo trestné stíhanie. K tržbám v objeme 3,77 mil. eur v spoločnosti J. K. L. žalobca uviedol, že s týmto subjektom začal podnikať potom, čo sa vec vrátila naspäť na Špecializovaný trestný súd, nakoľko mal za to, že sa môže začať etablovať na trhu, avšak výsledok podnikania nespadá do doby, počas ktorej bol stíhaný, nakoľko k tomu došlo až v roku 2020 až 2021. Žalobca ďalej uviedol, že nenavštevuje v súvislosti s depresiami žiadneho lekára, nakoľko je silná povaha, aby sa s tým vyrovnal, ale to neznamená, že tieto depresie nemá. Žalobca uviedol, že depresie sa prejavujú rôznymi spôsobmi, zažil si neúrekom takých dní, kedy zažíval pocit, že ráno vstane a vie, že nemá chuť odísť z domu ani zdvihnúť telefón.

37. Svedkyňa H. B. v rámci svojho výsluchu uviedla, že žalobca je jej manžel, mali veľmi príjemný harmonický vzťah, mali veľa kamarátov, plánovali rodinu. Keď jej manžel povedal, že je obvinený, veľmi sa toho zľakla a ich vzťah sa naštrbil. Manžel bol stále nervózny a ona od neho chcela informácie, aby vedela ako sa má zariadiť, čo ju čaká. Avšak jej manžel sa začal do seba uzatvárať a ich vzťah išiel prudko dole vodou. Uviedla, že u nich doma vykonali domovú prehliadku v čase, kedy jej manžel nebol doma, pretože keď sa mu prestalo dariť na východe Slovenska a boli mu zrušené viaceré zákazky, cestoval na západ. Všetky úspory, všetky peniaze, ktoré mali a musel si aj požičať, minul na právnikov. Domová prehliadka sa vykonala medzi 4:00 hod. – 5:00 hod. ráno za veľkého buchotu, kedy prišli asi šiesti policajti, pričom svedkyňa sa strašne zľakla. Domová prehliadka bola veľmi dlhá, policajti zobrali nejaké veci z manželovej pracovne a vtedy sa dozvedela, že jeden z prítomných policajtov bol strýko jej kamarátky, ktorá bývala o dve poschodia vyššie a následne sa tieto informácie začali šíriť ďalej a prenikli na verejnosť. Svedkyňa uviedla, že pár dní po tejto domovej prehliadke sa ráno zobudila a keď sa pozrela von oknom, zbadala veľký oranžový nápis na chodníku „B. J.“ a rovnaký nápis bol aj na fasáde bytovky. Takto teda celá bytovka, všetci známi aj neznámi zrazu vedeli kto je B. a kde býva. Manžel potom požiadal správcu, aby to opravili. Trestné stíhanie malo také následky, že sa im prestali zdraviť ich známi a kamaráti zrazu nemali čas. Manželstvo bolo v katastrofálnom stave, pričom o všetkom sa dozvedela celá jej rodina a neboli spokojní. Domová prehliadka sa vykonala aj u rodičov svedkyne, ktorí bývajú v malej dedine a strašne sa hanbili. Uvedená situácia mala aj ten následok, že brat svedkyne nezvládal situáciu, začal piť a napokon sa upil k smrti a týmto skončili akékoľvek vzťahy s manželom. Svedkyňa uviedla, že jej rodina vinila ju a aj manžela z bratovej smrti a dodnes je to tak, že časť rodiny za smrť jej brata naďalej viní ich dvoch. Rodičia svedkyne s ňou začali komunikovať až po oslobodení manžela, zároveň na svedkyňu tlačili, aby sa rozviedla, v opačnom prípade nemajú dcéru. Vzťah so žalobcom už svedkyňa nemala v podstate žiaden, ona žila na východe Slovenska, on na západe. S rodičmi začala komunikovať ako tak až po oslobodzujúcom rozsudku, avšak k rodičom chodieva väčšinou sama a manžel ide len sporadicky. Rodičia sa z uvedenej dediny odsťahovali a predali dom. Manžel je síce oslobodený, ale tá nálepka mu ostala. Ďalej v rámci svojho výsluchu svedkyňa uviedla, že jej brat zomrel v roku 2014, pritom predtým nepožíval nadmerné množstvo alkoholu. Ďalej uviedla, že s manželom momentálne žije v spoločnej domácnosti, ale ich vzťah nie je úplne taký aký bol niekedy a už ani nikdy nebude. Uviedla, že o žiadnych ďalších trestných stíhaniach, ktoré by sa týkali jej manžela vedomosť nemá. Pokiaľ ide o problémy psychického charakteru uviedla, že manžel mal také dni, kedy ani nevyšiel z postele, len ležal a s nikým nekomunikoval. Nakoľko ich vzťah bol narušený, tak nevie uviesť, či manžel vyhľadal nejakú odbornú pomoc. Svedkyňa sa nevedela vyjadriť k aktuálnej úrovni podnikateľských aktivít žalobcu, nakoľko ich vzťah ešte nie je natoľko dobrý. Avšak pokiaľ to má porovnať, nakoľko v súčasnosti žijú v spoločnej domácnosti, tak pred trestným stíhaním to bolo oveľa lepšie a to v tom zmysle, že nemala pocit, že im niečo chýba a zároveň nepracovala.

38. Na pojednávaní žalobca uviedol, že žili v lepšej ekonomickej situácii pred trestným stíhaním, nakoľko vlastnili byt v N., ďalej lukratívny pozemok v centre a nehnuteľnosť C. N., pričom toho času v dnešnej dobe už nevlastnia žiadnu z uvedených nehnuteľností.

39. Z písomnej výpovede svedkyne C. G. vyplynulo, že žalobca je jej mladší brat, pričom mala vedomosť, že je proti jej bratovi vedené trestné stíhanie, ale všetky informácie mala len sprostredkovane prostredníctvom svojej rodiny, prevažne zo strany rodičov a známych na Slovensku. Nevie uviesť, čo bolo podstatou trestného stíhania. Spomína si len na to, že sa to malo týkať nejaké podvodu z eurodotáciami a že sa to riešilo asi aj v médiách. Z pohľadu svedkyne bol žalobca pred začatím trestného stíhania veľmi aktívny, pozitívne naladený a akčný človek. Na každý problém sa snažil nájsť riešenie a negatívne veci sa snažil si nepripúšťať. Pôsobil veľmi sebavedomo, hlavne preto, lebo veľkou oporou mu bola rodina, priatelia a hlavne manželka, ale toto trestné stíhanie ho doslova prevalcovalo. Mnoho vecí vnímala svedkyňa len sprostredkovane cez rodičov, lebo brat sa dosť uzatváral do seba, ale jeho fungovanie a celkovo život sa rapídne negatívne zmenil. Svedkyňa uviedla, že žije v zahraničí dlhodobo a rodinu na Slovensku navštevuje len sporadicky. Vždy však bola a aj je v kontakte prostredníctvom telefonátov a videohovorov. Po trestnom stíhaní sa intenzita jej návštev v rodnom dome na Slovensku, ako aj bratových návštev u nej doma vo Švajčiarsku zmenila. Ďalej uviedla, že sa nevie vyjadriť ku konkrétnym veciam, ktoré sa v období začatia trestného stíhania diali v súvislosti s jej bratom, väčšinu informácií dostávala od rodičov, ale niektoré veci pred ňou tajili, aby ju nezaťažovali, avšak vnímala rapídnu negatívnu zmenu v čase, keď sa spustila celá ta mašinéria okolo jej brata, zlé správy sa šíria rýchlo a tak to bolo aj v jeho prípade. Svedkyňa uviedla, že aj keď väčšinu vecí vnímala len sprostredkovane, zmenu v správaní žalobcu a v celkovom naladení a psychickej pohode bolo poznať. Uzatváral sa do seba, nekomunikoval a s ubiehajúcim časom sa to zhoršovalo. Spočiatku mal podporu svojho okolia a snažil sa pozitívne myslieť, ale potom ako k nemu domov alebo k rodičom prišla polícia, vykonala domovú prehliadku, tak strácal dôveru v očiach rodiny aj známych. Ťahalo sa to roky, mnohí jeho dobrí kamaráti sa zrazu vytratili. Odlúčil sa od manželky. Doma sa objavoval sporadicky, lebo rodičom nechcel spôsobovať hanbu a nosil na sebe nálepku podvodníka/kriminálnika. Svedkyňa uviedla, že istú dobu mal žalobca zdravotné problémy, ale myslí si, že práve zlý psychický stav sa podpísal na jeho fyzickom zdraví, avšak už si nepamätá kedy, ako dlho a čo konkrétne ho trápilo. Ďalej uviedla, že pred trestným stíhaním bol jej vzťah s bratom bezprostredný, dôverovala mu aj keď žije dlhodobo v zahraničí, stále to bol jej „malý brat“. Celá blízka rodina spočiatku bratovi verila, po čase sa vzťahy ochladili. Celá rodina trpela tým, že je čiernou ovcou rodiny. Brat sa pritom uzatváral do seba a komunikácia s ním bola obmedzená a ich vzťah sa zmenil zo štandardného, bezprostredného na veľmi oklieštený. Má vedomosť o tom, že sa s manželkou odlúčili od seba, pretože toho na ňu asi bolo príliš veľa. Veľká časť rodiny a známych sa od brata odvrátila a potom po čase, keď padlo rozhodnutie, ktoré ho malo očistiť, zbaviť viny už si k nemu cestu nenašli. Brat bol vždy veľmi spoločenský, mal veľký okruh priateľov a známych, ale po tomto trestnom stíhaní si musel okruh priateľov a známych budovať v podstate nanovo. Boli dni, kedy žalobcovi psychický stav nedovoľoval poriadne ani vstať z postele. Časom sa to zhoršovalo, keď sa od neho veľa priateľov odvrátilo, rodina mu dávala pocítiť, že im spôsobuje hanbu a potupu v blízkom okolí. Pokiaľ ide o to ako sa prejavilo trestné stíhanie na pracovnom živote jej brata, k tomu svedkyňa uviedla, že nemá konkrétne informácie o pracovnom živote. Toto nikdy veľmi neriešili. Bola rada, keď sa bratovi darilo, ale nikdy nepreberali jeho biznis. Jediné čo si pamätá je, že vzhľadom na trestné stíhanie prišiel o nejaké zákazky a takmer o celý biznis, išlo to s sním dole vodou. O konkrétnych príjmoch a výdavkoch brata nemá vedomosť. Obdobie počas trestného stíhania bolo časom kedy sa musel uskromniť, mnoho výdavkov išlo na právnikov. Tuší, že si vtedy musel aj požičať. Svedkyňa uviedla, že si myslí, že trestné stíhanie žalobcu bolo medializované, ale nepamätá si v akých médiách. Pokiaľ ide o súčasný vzťah s jej bratom nevie, či to niekedy bude ako predtým, ale postupne sa to zlepšuje. Trestné stíhanie sa vlieklo a človek časom uverí tomu, čo sa mu podsúva ako pravda a zase naopak. Potom ako bol oslobodený sa nedá zo dňa na deň obrátiť list a tváriť sa, že sa nič nestalo. Aj keď sa už potvrdilo rozhodnutie o nevine, stále žili v tom, že to ešte nie finálny verdikt, že to zas niekto zruší, bude to pokračovať ďalej. Rodičia tým veľmi trpeli a to sa prenieslo aj do jej vzťahu s bratom. Pokiaľ ide o vzťah žalobcu s rodičmi, obdobie trestného stíhania bolo pre nich obzvlášť traumatizujúce. Ľudia na dedine vnímajú takéto kauzy vo svojom okolí veľmi citlivo a aj po skončení celej kauzy v prospech jej brata naďalej im niektorí ľudia dávali pocítiť, že ich syn je zločinec. Stále verili/dúfali v bratovu nevinu. Aj keď sa brat znova snaží začleniť do spoločenského pracovného i rodinného života, obdobie trestného stíhania už nikdy nevymaže z jeho života, ani zo života členov rodiny. Podľa vedomostí svedkyne vzťah ďalšieho brata C. B. so žalobcom v súčasnosti nie je dobrý. Ide o osobu, ktorá si už k žalobcovi po skončení trestného stíhania nenašla cestu. Uviedla, že čestné vyhlásenie zo

dňa 24.05.2024 písala aj podpísala. Pokiaľ ide o súčasnú životnú úroveň žalobcu, o jeho hnuteľnom a nehnuteľnom majetku nemá vedomosť. Nemohol pokračovať v podnikaní. Jeho biznis partneri s ním odmietali ďalej spolupracovať a tým pádom rapídne poklesol aj príjem domácnosti. Napriek tomu, že nemá podrobnosti o bratových podnikateľských aktivitách, sprostredkovane vie, že v obore, v ktorom podnikal s ním počas trestného stíhania prerušili vzťahy mnohí obchodní partneri práve vzhľadom na to, že nechceli mať nič dočinenia s trestne stíhanou osobou. Pokiaľ ide o tržby vo výške 3,77 mil. eur za rok 2020 firmy J. K. L., o tom svedkyňa nemá žiadnu konkrétnu vedomosť. Má vedomosť o tom, že sa vraj niečo mediálne riešilo a nemá vedomosť o žiadnom inom trestnom stíhaní žalobcu.

40. Z listinného dôkazu označeného ako čestné vyhlásenie C. G. zo dňa 24.05.2024 vyplýva, že dlhodobo žije v zahraničí, na Slovensku sa zdržiava len v čase dovolenky. V roku 2013 sa dozvedela od rodičov alebo známych na Slovensku, že jej brat bol obvinený z nejakého veľkého podvodu s eurodotáciami a hrozí mu dlhoročné väzenie, čo ju šokovalo. Rodičia niesli toto stíhanie žalobcu psychicky ťažko, najmä mama mala počas celého obavu, že brat bude vo väzení. Rozprávala o tom celá rodina a dedina. V rodine a blízkom okruhu známych sa začalo spochybňovať a preberať pri stretnutiach ako je do toho brat zapletený, či to urobil alebo neurobil a názor bol rôzny. Po začatí stíhania domovej prehliadke sa brat uzavrel do seba, nebol ako predtým, zjavne mal depresie a nepokoj, z veselého človeka sa stal utiahnutý človek. Nie je sa čo diviť, keď aj niektorí známi, ale aj rodina mu dávali pocítiť, že si nie sú istí jeho nevinou. Uviedla, že na ňom videla, že stíhanie ho zasiahlo a hlavne začala mať o neho obavu po prvostupňovom odsudzujúcom rozsudku, kde mal dostať trest piatich rokov. To sa žalobca uzavrel do seba úplne. V tom období sa aj ich vzťahy na nejaké obdobie prerušili. Má vedomosť o tom, že to ťažko niesla aj jeho manželka, s ktorou žili v odlúčení niekoľko rokov. Celý ten súd vážne naštrbil rodinné vzťahy. Keď sa dozvedela, že bol právoplatne oslobodený v súdnom konaní, začala vnímať, že niektoré vzťahy sa začali v rodine a v bratovom okolí stabilizovať, ale vie, že veľa ľudí z jeho okolia si cestu k nemu už nenašlo, čo vie od brata, že ho to dodnes veľmi mrzí.

41. Z listinného dôkazu označeného ako čestné prehlásenie podpísaného JUDr. Júliusom Bučekom dňa 12.02.2025 vyplynulo, že ako obhajca žalobcu prevzal od žalobcu ako preddavok na budúce právne úkony v súvislosti so zastupovaním žalobcu v jeho trestnej veci dňa 04.02.2013 sumu vo výške 5.000 eur a dňa 29.03.2013 sumu 55.000 eur. Medzi ním a žalobcom bola uzavretá Zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 04.02.2013 v znení neskoršieho dodatku. Ako obhajca žalobcu mu zaslal riadne rozúčtovanie právnych služieb. Preddavok mal vo svojej úschove od roku 2013, z ktorej čerpal finančné prostriedky po riadnom vyúčtovaní poskytnutých služieb a písomne odsúhlasených zo strany žalobcu v jednotlivých rokoch podľa toho ako boli poskytnuté. Z úschovy bolo za obdobie od rokov 2013 až do ukončenia zastupovania z preddavku čerpaná odmena za poskytovanie právnych služieb vo výške 52.579,29 eur.

42. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „ zákon. č. 514/2003 Z. z.“), účinného ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

43. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

44. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu
Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

45. Podľa odseku 4 citovaného zákonného ustanovenia, ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

46. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

47. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

48. Podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

49. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

50. Podľa ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

51. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

52. Podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

53. Podľa odseku 3 citovaného zákonného ustanovenia, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

54. Podľa odseku 4 citovaného zákonného ustanovenia, výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

55. Podľa § 12 ods. 2 veta prvá zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov,
ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy.

56. Podľa odseku 3 veta prvá citovaného zákonného ustanovenia, pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násilia alebo trestnom čine sexuálneho zneužívania má obeť násilného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy.

57. Podľa § 13 zákona č. 274/2017 Z. z., celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

58. Pokiaľ ide o aplikáciu zákona č. 514/2003 Z. z. súd vychádzal zo znenia zákona účinného v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia, nakoľko uvedeným nezákonným uznesením bol vytvorený protiprávny stav. Predpokladom pre vznik nároku žalobcu voči štátu je až zrušenie nezákonného rozhodnutia, resp. oslobodenie spod obžaloby. Rozsudok špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby nadobudol právoplatnosť dňa 15.01.2020.

59. Nakoľko súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v danom prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobcovi nezákonným rozhodnutím, aplikoval pri rozhodovaní o uplatnenej nemajetkovej ujmy aj zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, nakoľko výška náhrady nemajetkovej ujmy v súlade s citovaným ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže byť vyššia ako náhrada poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi. Súd pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vychádzal zo znenia zákona č. 274/2017 Z. z. účinného ku dňu kedy mohol byť nárok žalobcu uplatnený po prvýkrát a týmto dňom je deň nasledujúci po právoplatnosti rozsudku, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby. Inak povedané k nezákonnému zásahu došlo vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, avšak nárok žalobcu voči štátu a zároveň právo zo zodpovednosti štátu, vznikol v deň nasledujúci po právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku (tzn. 16.01.2020), kedy ho mohol žalobca prvýkrát uplatniť, nakoľko bol splnený zákonný predpoklad – oslobodenie spod obžaloby.

60. Za nesporné súd považoval skutočnosti vyplývajúce z trestného konania vedeného na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn. BB - 4T 10/2015 a v tejto súvislosti to, že rozsudkom zo dňa 21.03.2018 bol žalobca podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 7/2018 zo dňa 30.10.2019 oslobodený spod obžaloby pre pokračovací zločin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona ktorého sa mal dopustiť vo viaccinnom súbehu s pokračovacím obzvlášť závažným zločinom podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, oba formou spolupáchateľstva.

61. Spornou nebola ani skutočnosť, že žalobca žiadosťou zo dňa 07.12.2022 požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a v tejto súvislosti o zaplatenie sumy 50.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy a sumy 60.000 eur titulom skutočnej škody. Žiadosť bola podaná na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky a postúpená bola Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky s tým, že účinky uplatneného nároku zostali zachované. Dôvody uvádzané žalobcom v žiadosti boli totožné s dôvodmi uvádzanými v žalobe, pričom nebolo sporné, že žalovaný žiadosti nevyhovel ani sčasti.

62. V konaní zároveň nebolo sporné, že orgánom konajúcim za štát je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

63. Žalobca obdobie nezákonného zásahu vymedzuje obdobím 5 rokov, tzn. 62 mesiacov od vznesenia obvinenia do vydania oslobodzujúceho rozsudku dňa 21.03.2018 a vo vzťahu k tomuto obdobiu uplatňuje aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Pre úplnosť súd uvádza, že oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15.01.2020, kedy došlo k skončeniu trvania nezákonného zásahu.

64. Predpokladom pre vznik objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, je existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, existencia škody, a to majetkovej alebo nemajetkovej vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

65. Otázka, či štát zodpovedá za škodu v prípade, že došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby sa riešila už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to napr. aj v rozsudku sp. zn. 3Cdo 194/2010 z 30.03.2011, v ktorom bol okrem iného vyslovený nasledovný názor: „V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých rozhodnutiach. Ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten kto bol oslobodený spod obžaloby má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Zákon zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia

jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá poškodenému vznikla v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a v konaní, v ktorom bolo trestné stíhanie zastavené. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená.“ Rovnaké závery boli vyslovené aj v ďalších rozhodnutiach, napr. v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo 15/2009, ale aj v rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 25/2011, I. ÚS 320/2016, III. ÚS 754/2016.

66. V nadväznosti na ustálenú súdnu prax súd konštatuje, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, ktoré sa skončilo zastavením alebo oslobodením spod obžaloby. Ten, kto bol spod obžaloby oslobodený má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. zásadne právo na náhradu škody. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom sa v konaní o náhrade škody nevyžaduje rozhodnutie o nezákonnosti trestného stíhania, ale postačuje právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania alebo právoplatný oslobodzujúci rozsudok z dôvodov podľa § 285 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku. Pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v časti zrušenia, resp. zmeny nezákonného rozhodnutia je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Zmyslu a účelu tohto ustanovenia zodpovedá výklad, podľa ktorého rovnaké dôsledky ako zrušenie, resp. zmena nezákonného rozhodnutia o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutia o väzbe má tiež rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby z dôvodov podľa § 285 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku, čo znamená, že v konaní pred súdom sa nepotvrdilo, že by sa stal skutok uvedený v obžalobe alebo že by skutok bol trestným činom, prípadne že by ho spáchal obžalovaný a zakladá to nezákonnosť rozhodnutí o vznesení obvinenia, ktorých dôsledkom následne bolo samotné podania obžaloby. Danosť nezákonnosti rozhodnutia sa nemusí prejaviť na začiatku trestného stíhania, prípadne v čase podania obžaloby, ale môže byť zistená a konštatovaná až v konečnom rozhodnutí v konaní pred súdom, avšak ani uvedená skutočnosť štát nezbavuje zodpovednosti za škodu, ktorá v dôsledku takéhoto zistenia (napr. oslobodzujúcim rozsudkom) dotknutému subjektu vznikla a ktorá sa v takom prípade primárne odvíja od príslušného rozhodnutia, počnúc ktorým bolo trestné stíhanie vedené voči konkrétnej osobe, t.j. od uznesenia o vznesení obvinenia. Na takýto prípad je potom potrebné aplikovať právnu úpravu, ktorá je danému prípadu najbližšia, a to úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

67. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd konštatuje, že bol splnený prvý predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nakoľko takým rozhodnutím bolo uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi.

68. Vo vzťahu k nároku uplatnenému titulom nemajetkovej ujmy a splneniu ďalšieho predpokladu – vzniku ujmy, súd konštatuje, že každé trestné stíhanie je vždy závažným zásahom do slobody jednotlivca a vyvoláva negatívny dopad na spoločenský a osobný život stíhanej osoby ako aj na jej zdravie a je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, o to viac ak sa preukáže, že od počiatku bolo takéto trestné stíhanie nezákonné, tak ako to bolo v prípade žalobcu. Aj v prípade žalobcu súd konštatuje, že už len samotné trestné stíhanie bolo spôsobilé vyvolať u žalobcu ako u stíhanej osoby traumu, pocity frustrácie a zanechať negatívne následky na jeho psychickom zdraví.

69. Napriek vyššie uvedenému záveru, z ktorého vyplýva splnenie ďalšieho zákonného predpokladu bez potreby vykonania osobitého dokazovania, súd vyhovel návrhu žalobcu a vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a svedkov – H. B., manželky žalobcu a C. G., sestry žalobcu (v písomnej forme).

70. Z výsluchu žalobcu vyplynulo, že trestné stíhanie malo negatívny dopad na jeho psychiku, bola to pre neho veľká záťaž, po čase prestal mať chuť čokoľvek vysvetľovať, obmedzil a nevyhľadával kontakt s ľuďmi, u ktorých videl že im je nepríjemná jeho spoločnosť, nakoľko veria tomu, čo sa deje. Po čase už celej situácie mala dosť aj jeho manželka, ktorá to tiež ťažko znášala a zhoršilo sa to po vynesení neprávoplatného rozsudku, kedy manželka ostala v Košiciach a žalobca sa odsťahoval do Bratislavy. Keď sa jeho život pracovne ustálil mimo prostredia kde sa udiali tieto veci, manželka sa presťahovala za ním do Bratislavy. Z uvedeného vyplýva, že zásah do osobnostných práv žalobcu nepresiahol rámec

objektívneho zásahu nezákonného stíhania do života každej stíhanej osoby, a teda pocity, ktoré prežíval žalobca možno očakávať u každej nezákonne stíhanej osoby.

71. Z výsluchu žalobcu ďalej vyplynulo, že pri domovej prehliadke bol medzi zasahujúcimi policajtmi strýko susedy bývajúcej v rovnakom bytovom dome, a teda následkom toho bol žalobca pre všetkých podvodník s eurofondami, ku ktorému prišli robiť domovú prehliadku okolo piatej hodiny ráno, pričom policajti stáli aj pred bytovým domom. Uvedenú skutočnosť, teda to, že sa medzi susedmi stali známe okolnosti jeho trestného stíhania a bol realizovaný invazívny úkon v podobe domovej prehliadky, súd zohľadnil pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy, a to aj s prihliadnutím na svedeckú výpoveď manželky žalobcu, podľa ktorej bola suseda jej kamarátka a informácie takto prenikli na verejnosť a šírili sa ďalej, pričom pár dní po domovej prehliadke sa na chodníku pred domom a na fasáde bytového domu objavil veľký oranžový nápis „B. J.“. Súd zohľadnil pri rozhodovaní o výške nároku na nemajetkovú ujmu aj skutočnosť, že domová prehliadka bola realizovaná aj u rodičov manželky žalobcu, ktorý žijú v malej obci, pričom uvedený úkon značne narušil ich vzťahy, nakoľko to vnímali ako veľkú hanbu. Pokiaľ ide o žiadosti orgánov činných v trestnom konaní týkajúcich sa zisťovania povesti žalobcu u orgánov miestnej správy, súd ich nehodnotí ako úkony invazívne, ale ako bežné úkony v rámci trestného stíhania, ktoré sú zohľadnené v tom, že každé nezákonné trestné stíhanie bez ďalšieho predstavuje zásah do slobody jednotlivca.

72. Z výsluchu žalobcu ďalej vyplynulo, že vzťah s manželkou trvá už 20 rokov a ich vzťah je kvalitnejší ako v dobe kedy prebiehalo trestné stíhanie. Tvrdenie manželky bez ďalšieho vysvetlenia o tom, že vzťah nie je úplne taký aký bol niekedy a už ani nikdy nebude vyhodnotil ako účelové, nakoľko je zrejmé, že manželstvo žalobcu a svedkyne pretrvalo počas celého trestného stíhania (to znamená v čase trvania nezákonného zásahu), pričom z výsluchu svedkyne súd zistil, že svedkyňa sa so žalobcom nerozviedla ani na nátlak rodiny a hrozbe, že ju rodičia viac nebudú považovať za svoju dcéru. Svedkyňa sa zároveň po vydaní oslobodzujúceho rozsudku (tzn. v roku 2018) za žalobcom presťahovala do Bratislavy, kde spolu žijú v spoločnej domácnosti, čo nasvedčuje práve naopak pevnému manželskému vzťahu.

73. Z výsluchu sestry žalobcu C. G. vykonaného písomnou formou vyplynulo, že kontakt so žalobcom bol v prvom rade elektronický, nakoľko žije v zahraničí a rodinu na Slovensku navštevuje sporadicky (opísaná intenzita kontaktu ostala len vo všeobecnej rovine tvrdení bez bližšej konkretizácie), pričom došlo k obmedzeniu komunikácie zo strany žalobcu, k uzatvoreniu sa do seba a došlo k zmene intenzity návštev žalobcu u svedkyne. V prvom rade súd konštatuje, že k obmedzeniu komunikácie došlo zo strany žalobcu v rámci jeho vnútorného prežívania počas trestného stíhania, nie zo strany svedkyne. Súd nemohol pri hodnotení výpovede svedkyne opomenúť, že svedkyňa síce opakovane zdôrazňujúc negatívne dosahy trestného stíhania žalobcu na rodinu, označujúc niekoľkoročné trestné stíhanie za „kliatbu rodiny“ a zdôrazňujúc, že nevie, či ich vzťahy so žalobcom ako bratom ešte budú také aké boli niekedy, zároveň uvádza, že presne nevie povedať, čo bolo podstatou trestného stíhania jej brata, nevie konkretizovať čo sa mu kládlo za vinu, len „ak si dobre spomína malo ísť o nejaký podvod s euro dotáciami a že sa to riešilo asi aj v médiách“. Svedkyňa zároveň nevysvetlila tvrdenie o tom, že nevie, či ich vzťah so žalobcom bude niekedy taký ako predtým, ale postupne sa lepší. Svedkyňa vierohodne nevysvetlila, z akého dôvodu by vzťahy s bratom (realizujúce sa pred trestným stíhaním prostredníctvom telefonátov a videohovorov a sporadických návštev) nemali obnoviť s prihliadnutím na uplynutie 5 rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku. V takejto situácii, kedy došlo k oslobodeniu žalobcu pred 5 rokmi, tzn. 5 rokov nemožno mať ani len pochybnosť o žalobcovej nevine a o tom, že stíhanie bolo od počiatku nezákonné nemožno vylúčiť, že zhoršenie, resp. neobnovenie vzťahov môže mať aj inú príčinu ako tvrdené nezákonné stíhanie, nakoľko takúto reakciu zo strany svedkyne je možné hodnotiť skôr ako neadekvátnu v rámci úzkeho rodinného kruhu blízkych osôb, inak povedané presahujúcu rámec prirodzenej kauzality vzťahov. Rovnako súd kriticky hodnotí aj tvrdenie svedkyne o tom, že nedošlo k obnoveniu vzťahu ďalšieho brata so žalobcom, ktorý nasvedčuje skôr existencii iných závažnejších dôvodov. Totožné skutočnosti uvádza svedkyňa aj v listinnom dôkaze zo dňa 24.05.2024 označenom ako čestné vyhlásenie.

74. Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď svedkyne H. B., manželky žalobcu súd vyhodnotil uvedenú výpoveď aj v rámci bodov 71. a 72. rozsudku, pokiaľ však ide o tvrdenie svedkyne o tom, že jej brat sa upil k smrti v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu a následné tvrdenie o zhoršených vzťahov jej rodiny so žalobcom súd konštatuje, že uvedené nebolo skutočne preukázané, tzn. nebola bez akýchkoľvek

pochybností preukázaná príčinná súvislosť medzi smrťou brata svedkyne následkom nadmerného požívania alkoholu (tzn. choroby zo závislosti) a nezákonným obvinením žalobcu.

75. Žalobca v súvislosti s výškou uplatneného nároku poukazoval aj na zásah nezákonného rozhodnutia a následne nezákonného stíhania v podnikateľskej sfére v súvislosti s ktorým uviedol, že dlhoročné trestné stíhanie obmedzilo jeho podnikateľské aktivity, pričom podnikateľské prostredie, v ktorom žalobca predtým pôsobil je osobitne citlivé na dobrú povesť obchodných partnerov, čo bolo podstatne narušené práve trestným stíhaním, pred ktorým bol žalobca aktívny vo viacerých obchodných spoločnostiach. Uviedol tiež, že sa tým výrazne zhoršilo jeho finančné zázemie. V rámci svojho výsluchu žalobca konštatoval, že trestné stíhanie bolo začaté v súvislosti s realizáciou stavby v obci P., všetko bolo zrealizované v zmysle projektu a zmluvy, trestné stíhanie sa však dostalo do povedomia dodávateľov, s ktorými mal v pláne realizovať ďalšie projekty, ale bolo mu povedané, že je tu reputačné riziko, mali stavať halu, rekonštruovať halu, všetko však padlo.

76. Danom prípade súd v prvom rade konštatuje, že pokiaľ žalobca namieta to, že v súvislosti s nezákonným zásahom nedošlo k realizácii dohodnutých projektov, ide o samostatný nárok, a to náhradu skutočnej škody v podobe ušlého zisku, ktorá však nebola zo strany žalobcu uplatnená. Z uvedeného dôvodu súd uvedené pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy neprihliadal.

77. Zároveň však súd konštatuje, že nie je ani zrejmé, aký zásah do podnikateľskej sféry žalobcu a do jeho povesti ako podnikateľa mal byť realizovaný prostredníctvom nezákonného rozhodnutia, keďže podnikateľskú aktivitu žalobca ukončil ešte v čase pred vydaním nezákonného rozhodnutia zo dňa trestným stíhaním zo dňa 24.01.2013 (bod 23. a bod 24. rozsudku), a podnikateľskej činnosti sa začal venovať v čase prebiehajúceho trestného konania v októbri 2018 (bod 29. a bod 30. rozsudku), tzn. dva roky pred nadobudnutím právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku, ktorým došlo k skončeniu trvania nezákonného zásahu. V tejto súvislosti poukazuje na to, že z listinných dôkazov (výpis z obchodného registra, prehľad o firme z internetovej stránky G.) vyplýva, že obchodná spoločnosť J. K. L. bola stavebnou spoločnosťou, rovnako ako obchodná spoločnosť, v ktorej vystupoval žalobca v pozícii riaditeľa v čase trestného stíhania. V rokoch 2018 až 2020 dosiahla zisk (bod 32. rozsudku), pričom sa zúčastňovala na verejnom obstarávaní celkom 25 krát, z toho 24 krát išlo o stavebné práce a raz o zdravotnícke pomôcky. Zmluvou s hodnotou plnenia vo výške troch miliónov eur sa pritom stala jedným z najväčších dodávateľov Štátnych hmotných rezerv počas pandémie COVID-19. Ďalej súd poukazuje aj na odôvodnenie oslobodzujúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-4T 10/2015 zo dňa 21.03.2018, ktorý v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6To 7/2018 nadobudol právoplatnosť dňa 15.01.2020, podľa ktorého: „vykonanými dôkazmi bol síce preukázaný skutkový dej, nebol však preukázaný úmysel obžalovaného A. B. už v čase jeho oslovovania subdodávateľov nezaplatiť im za materiál, či práce a za takéto konanie nie je možné považovať ani to, že ich následne po splatnosti faktúr zavádzal rôznymi tvrdeniami o dôvodoch ich nezaplatenia, pretože jednak vzhľadom na insolventnosť je takéto ubezpečovanie pochopiteľné. V žiadnom prípade ale z neho nie je možné vyvodiť ciele obžalovaného na začiatku právneho vzťahu, kde na jeho obhajobu nasvedčuje aj snaha dlhy splatiť napr. splátkami, vystavením zmenky.“ Z uvedeného vyplýva, že v danom čase mala spoločnosť, v ktorej žalobca pôsobil ako riaditeľ problém splácať svoje záväzky z dôvodu insolventnosti, čo síce nezakladalo trestnoprávnu zodpovednosť, ale mohlo mať vplyv samo o sebe na dôveryhodnosť žalobcu a teda bez, ďalšieho nebolo preukázaná kauzálna súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a zásahom do dobrej povesti žalobcu v rámci podnikateľskej sféry ani v širšom rozsahu.

78. Pri posudzovaní nemajetkovej ujmy žalobcu súd vychádzal aj z rozhodnutí súdov v obdobných veciach, napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/127/2023 zo dňa 11.6.2024, ktorým Krajský súd v Košiciach zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a celkovo bola priznaná žalobcovi nemajetková ujmu 2.660 eur za nezákonné trestné stíhanie v trvaní 2 rokov, ďalej napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/42/2023 z 19.3.2024, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok bývalého Okresného súdu Košice I, ktorým súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 eur za 3,5 roka nezákonného trestného stíhania (čo za jeden mesiac trestného stíhania predstavuje 95,23 eur), ďalej rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/223/2023 zo dňa 7.8.2024, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok Mestského súdu Košice čo do výroku o náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 7.000 eur za 3,3 roka nezákonného trestného stíhania (čo za jeden mesiac trestného stíhania predstavuje 179,49 eur).

79. Vzhľadom na vyššie uvedené, zohľadniac dĺžku trestného stíhania vymedzenú žalobcom v rozsahu 62 mesiacov, výšku hroziaceho trestu odňatia slobody (7-12 rokov a 10-15 rokov), skutočnosť, že vec nebola medializovaná, žalobca nebol väzobne stíhaný ani obmedzený na slobode, nepreukázal zásah v rámci podnikateľskej sféry a ani zásahy v rámci morálnej sféry deštruktívnejšie než je obvyklé, s výnimkou domových prehliadok a difamačných nápisov o žalobcovi na fasáde bytového domu a na chodníku, ktoré súd zohľadnil pri rozhodovaní a zohľadniac aj prax odvolacieho súdu – Krajského súdu v Košiciach súd, priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000 eur, ktorú považoval za primeranú, tzn. vo výške nad rámec maximálnej výšky náhrady, ktorou je 10 násobok sumy mesačnej minimálnej mzdy v roku 2013, podľa § 12 zákona č. 274/2017 Z. z., ktorú by bolo možné priznať obetiam trestných činov obchodovania s ľuďmi, znásilnenia, sexuálneho násilia, sexuálneho zneužívania, týrania blízkej a zverenej osoby alebo nedobrovoľného zmiznutia, zároveň však neprekročil celkovú sumu odškodnenia poskytnutú podľa tohto zákona, ktorá nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

80. Ďalším nárokom uplatneným žalobcom v konaní bol nárok na náhradu škody titulom vynaložených nákladov konania, a to trov právneho zastúpenia advokátovi, JUDr. Júliusovi Bučekovi v trestnom konaní vo výške 60.000 eur, ktorá mala byť podľa tvrdenia žalobcu zmluvne dohodnutou odmenou. Odhliadnuc od skutočnosti, že pre účely náhrady škody pri zodpovednosti štátu sú považované len náklady v rozsahu tarifnej odmeny, súd sa v prvom rade zaoberal námietkou vznesenou zo strany žalovaného, ktorý spochybňoval, či vôbec došlo k skutočnej úhrade advokátovi za poskytnuté právne služby zo strany žalobcu.

81. Na základe uvedenej námietky súd zistil, že v žalobe, resp. ďalších písomných vyjadreniach žalobcu, tento uvádzal, že suma 60.000 eur bola uhradená obhajcovi titulom zmluvne dohodnutej odmeny. Zo Zmluvy o PPS vyplýva, že odmena za zastupovanie žalobcu v trestnom konaní bola dohodnutá vo výške 5.000 eur, bola splatná v deň podpisu a išlo o paušálnu odmenu za poskytovanie právnych služieb. Z Dodatku č. 1 Zmluvy o PPS vyplýva, že došlo k zmene vo výške odmeny za zastupovanie žalobcu v trestnom konaní, a bola dohodnutá ďalšia paušálna odmena vo výške 55.000 eur, splatná v deň podpisu. Z predložených príjmových pokladničných dokladov vyplýva, že JUDr. Július Buček sumy 5.000 eur a 55.000 eur prijal od žalobcu v hotovosti ako odmenu na základe Zmluvy o PPS a Dodatku č. 1 Zmluvy o PPS. Z listu žalobcu adresovaného Generálnej prokuratúre SR zo dňa 28.03.2023 však vyplýva, že žalobca (zastúpený advokátom) vo vzťahu k príjmovým dokladom, ktoré mali byť dôkazom úhrady zmluvnej odmeny uvádza, že ide o potvrdenia o prijatí platby do úschovy advokáta, ktorý z predmetnej úschovy mohol čerpať finančné prostriedky až po riadnom vyúčtovaní poskytnutých služieb a písomne odsúhlasených zo strany žalobcu. Z listiny predloženej svedkom JUDr. Júliusom Bučekom, ktorú označil ako čestné prehlásenie vyplýva, že suma 60.000 eur bola preddavkom, ktorý mal vo svojej úschove od roku 2013, z ktorého čerpal finančné prostriedky po riadnom vyúčtovaní poskytnutých služieb a písomne odsúhlasených zo strany žalobcu v jednotlivých rokoch podľa toho, ako boli poskytnuté.

82. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca nepreukázal, že by skutočne uhradil obhajcovi sumu 60.000 eur titulom odmeny za poskytnuté právne služby, nakoľko jeho tvrdenia o účele platby si vzájomne odporujú a odporujú si aj listinné dôkazy postupne predložené žalobcom a JUDr. Júliusom Bučekom. V konaní vyšli najavo tri rôzne tituly v súvislosti so žalobcom tvrdenou úhradou sumy 60.000 eur. Žalobca mal uhradiť sumu 60.000 eur najprv ako odmenu za poskytnuté právne služby, ďalej mal túto sumu vložiť do úschovy advokáta a napokon mal túto sumu uhradiť do úschovy advokáta ako preddavok na odmenu.

83. Žalobca teda bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal existenciu právneho titulu na základe ktorého mal JUDr. Júliusovi Bučekovi uhradiť sumu 60.000 eur, nakoľko v rozpore s prvotným tvrdením žalobcu, že išlo o sumu odmeny za poskytnuté právne služby, následne z ďalších listinných dôkazov vyplynulo, že mohlo ísť aj o úschovu alebo o preddavok vložený do úschovy, ktorý mal byť čerpaný v jednotlivých rokoch podľa poskytnutia právnych služieb (na základe písomne odsúhlasených poskytnutých služieb, ktoré však neboli v konaní žalobcom predložené). Žalobca teda v konaní nepreukázal, že k reálnej úhrade odmeny za poskytnuté právne služby obhajcovi skutočne došlo (hoc aj v sume tarifnej odmeny).

84. Ďalšie pochybnosti v tejto súvislosti ďalej vyvolal sám žalobca, keď v konaní predložil listinu označenú ako výkaz úkonov podpísanú obhajcom bez uvedenia dátumu, ktorá obsahovala zoznam úkonov v rámci poskytnutých právnych služieb, z ktorého vyplýva čas trvania úkonu spolu s údajom o výške hodinovej odmeny a celková hodinová odmena za úkon (ako násobok času trvania úkonu a hodinovej odmeny), čo však priamo odporuje zneniu Zmluvy o PPS a Dodatku č. 1, v zmysle ktorých bola odmena dohodnutá ako odmena paušálna a nie ako odmena hodinová.

85. Žalobca v konaní neoznačil žiadne dôkazy, resp. nenavrhol okrem výsluchu svedka JUDr. Júliusa Bučeka, žiadne iné dôkazy, ktorým by preukázal titul úhrady, ako aj skutočnú úhradu finančných prostriedkov advokátovi za poskytnuté právne služby, čím neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania vzniku škody. Následkom neunesenia tohto dôkazného bremena žalobcu súd v tejto časti uplatnený nárok zamietol.

86. Nakoľko žalobca nepreukázal vznik skutočnej škody, súd ako nadbytočné zamietol aj návrhy žalovaného na vykonanie dokazovania predložením dokladov z účtovníctva JUDr. Júliusa Bučeka o prevedení finančných prostriedkov z úschovy na účet obhajcu, ako aj oznámením identifikačných údajov osoby, ktorá realizovala dané finančné operácie a pripojenie trestných spisov žalobcu.

87. Súd zamietol aj návrh žalobcu na výsluch svedka JUDr. Júliusa Bučeka, nakoľko žalobca nezložil preddavok na trovy dôkazu a nezabezpečil účasť svedka na pojednávaní konanom dňa 12.02.2025, napriek tomu, že bol súdom vyslovene upozornený na to, že pokiaľ nezabezpečí prítomnosť svedka na danom pojednávaní, súd takýto návrh na výsluch svedka v súlade s ustanovením § 253 ods. 3 CSP zamietne.

88. Pokiaľ ide o návrh žalovaného prednesený na pojednávaní dňa 12.02.2025, podľa ktorého pre prípad priznania náhrady trov konania žalobcovi, namieta priznanie trov pojednávania za predmetné pojednávanie, nakoľko sa ho nezúčastnil svedok JUDr. Július Buček, ktorého prítomnosť mal zabezpečiť žalobca a takisto trovy pojednávania zo dňa 27.05.2024, na ktorom síce bola vypočutá svedkyňa H. B., avšak jej výsluch mohol byť zo strany žalobcu označený aj skôr, pričom bol navrhnutý až 10.04.2024 súd konštatuje, že neboli splnené zákonné predpoklady – nebola naplnená hypotéza právnej normy (§ 181 ods. 5 CSP, resp.§256 ods. 2 CSP), umožňujúca rozhodovanie súdu o separátnych trovách. Sankcia v podobe rozhodnutia o tzv. separátnych trovách konania prichádza do úvahy v prípade, kedy došlo k odročeniu pojednávania, bez vykonania dokazovania na pojednávaní. V danom prípade však ani dňa 27.05.2024 ani dňa 12.02.2025 takáto situácia nenastala, neboli teda naplnené podmienky pre rozhodovanie súdu o priznaní alebo nepriznaní separátnych trov. Zákonná úprava v civilnom sporovom poriadku neumožňuje súdu rozhodovať o separátnych trovách z dôvodu nespokojnosti strany sporu s efektivitou pojednávania z hľadiska množstva vykonaného dokazovania. Zákonnou podmienkou je odročenie pojednávania bez toho, aby došlo k vykonaniu dokazovania. Pojednávanie zo dňa 27.04.2024 bolo riadne vykonané a bol na ňom realizovaný výsluch svedkyne a pojednávanie zo dňa 12.02.2025 bolo riadne vykonané a bol na ňom vyhlásený rozsudok.

89. Podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

90. Podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

91. Podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

92. Pri rozhodovaní o trovách konania týkajúcich sa nemajetkovej ujmy súd zohľadnil, že žalobca bol v nároku na náhradu nemajetkovej ujmy plne úspešný pričom výška plnenia závisela od úvahy súdu. Žalobca si uplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 50.000 eur, pričom týmto rozsudkom mu bola priznaná suma 6.000 eur.

93. V zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 255 CSP v sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania. Súdna prax však už ustálila, že i za účinnosti CSP podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade,

ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške, ide o prípady kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku.

94. V danom prípade tak súd v nadväznosti na uvedené rozlíšil, čo bolo v danom prípade základné – rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté a čo bolo v danom prípade druhotné – výška ujmy. Vzhľadom na to súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu – zo sumy 6.000 eur priznanej súdom.

95. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, z dôvodu zamietnutia žaloby v tejto časti súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu žalovanému ako procesne úspešnej strane sporu.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Mestskom súde Košice. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b)súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/95 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.